

PROP DE VOSALTRES

El patrimoni de l'Església

Estimats diocesans:

Als últims anys abunden les iniciatives per restaurar el patrimoni que ens han llegat els nostres avantpassats. Jornades, conferències, especialitats universitàries, subvencions d'entitats privades, administracions públiques... mostren un gran interès a recuperar els fruits culturals que les generacions anteriors han conreat amb dedicació i cura. És un goig comprovar el creixent entusiasme de molta gent del nostre entorn per apreciar els elements que defineixen els trets d'identitat del nostre món occidental.

Fa unes setmanes es van celebrar les Jornades Europees de Patrimoni que es programen cada any amb una creixent aflluència de participants que coneixen, reconeixen i admiren monuments i objectes artístics. I sempre queden sorpresos de la gran riquesa que troben. A més d'aquestes jornades veiem com de forma continuada es programen conferències, congressos i seminaris sobre el patrimoni en totes les modalitats artístiques. Tot això denota un alt nivell de vida cultural en les fundacions privades, en ajuntaments i universitats, en els governs autonòmics i en els mateixos estats. Aquest interès és digne d'elogi.

També l'Església catòlica ha tingut una constant preocupació per produir i conservar tot el seu patrimoni que, al principi, es dirigia fonamentalment a la litúrgia (temples, ornaments, orfèbreria, música...) i a la devoció privada (Missals, Llibres d'Hores...). Tot es feia per lloar i glorificar Déu. Com podeu imaginar, parlem només del patrimoni material. L'altre, l'immaterial, és més profund perquè afecta íntegrament l'ésser humà i la seva explicació i la consegüent exigència d'autenticitat per seguir Crist és més complexa.

No vull entrar avui en la gran polèmica que, com el riu Guadiana, apareix i desapareix a conveniència de determinats sectors sobre el patrimoni de l'Església, l'origen de la seva propietat, les immatriculacions, les denúncies i les mil discussions que enrareixen les nostres relacions. S'ha escrit molt sobre aquest tema des d'un punt de vista legal, social i històric. No és ara el moment, encara que es donen casos curiosos que magnifiquen una denúncia sobre una ermita d'un petit poble de Navarra o que silencien una recent sentència de l'Audiència de Castelló donant la raó al bisbat de Tortosa en contra d'una denúncia d'un municipi important. Podem afirmar que les propietats són de la comunitat cristiana que, al llarg dels segles, les ha creat i les ha conservat i ha fet grans passos per una restauració costosa, aportant els diners i el treball de moltes persones. Són béns que, sense cap polèmica, es posen a la disposició de tota la societat.

La pretensió d'aquestes línies és informar d'una iniciativa que van prendre fa una dècada les deu diòcesis amb seu a Catalunya: la posada en mar-

xa de CATALONIA SACRA que, durant tot aquest temps ha fet una infinitat d'activitats en les poblacions i comarques de Catalunya. S'han utilitzat els serveis d'experts per explicar i visitar els monuments més característics i molta gent interessada s'ha atansat a contemplar l'art religiós.

El passat quatre d'octubre es va commemorar la dècada d'aquesta benemèrita institució amb un solemne acte al temple de Sant Pau del Camp de Barcelona. Un nombrós públic va agrair amb un llarg aplaudiment la presentació del que s'ha fet en aquests deu anys per part de responsables i tècnics de CATALONIA SACRA. Des d'aquí, deixo constància escrita de la meva gratitud i us convido a llegir la publicació que periòdicament apareix en els bisbats i en les parròquies sobre aquesta qüestió de la conservació i restauració del patrimoni.

Amb el meu afecte i benedicció,

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Reunió de les comissions de Comunicació Social d'Espanya i Portugal

Les comissions episcopals per a la Comunicació Social de Portugal i d'Espanya es van reunir a Santiago de Compostel·la els dies 24, 25 i 26 d'octubre en la seva trobada anual per reflexionar i compartir sobre el tema «Comunicar una esperança més gran». Els treballs, en què ha participat el bisbe Salvador, han

comptat amb la contribució de João Duque, professor de Teologia de la Universitat catòlica portuguesa, i Xosé Luis Barreiro, polític i columnista. Entre les conclusions a les que es va arribar, s'ha de destacar la necessitat que l'Església estigui present a la societat, no només per a la transmissió d'un missatge i d'una ètica, sinó tam-

bé per acompanyar totes les preocupacions de les persones del nostre temps. Per això es fa necessari repensar i construir una nova presència en la cultura, en la transformació social i en l'activitat política amb la participació activa dels laics amb la família com a lloc privilegiat de la transmissió de la fe.

CERCA DE VOSOTROS

El patrimoni de la Iglesia

Queridos diocesanos:

En los últimos años abundan las iniciativas para restaurar el patrimonio que nos han legado nuestros mayores. Jornadas, conferencias, especialidades universitarias, subvenciones de entidades privadas, administraciones públicas... muestran un gran interés en recuperar los frutos culturales que las generaciones anteriores han cultivado con dedicación y esmero. Es muy positivo comprobar el creciente entusiasmo de muchas gentes de nuestro entorno para apreciar los elementos que definen las señas de identidad de nuestro mundo occidental.

Hace unas semanas se celebraban las Jornadas Europeas de Patrimonio. Se programan cada año y con una creciente afluencia de participantes los cuales conocen, reconocen y admiran monumentos y objetos artísticos. Siempre quedan sorprendidos de la gran riqueza que observan. Además de dichas jornadas vemos cómo de forma continuada se programan conferencias, congresos o seminarios sobre el patrimonio en todas las modalidades artísticas. Todo ello denota un alto nivel de vida cultural en fundaciones privadas, en ayuntamientos y universidades, en los gobiernos autonómicos y en los mismos estados. Es digno de elogio ese interés.

También la Iglesia católica ha tenido una obsesiva preocupación por producir y conservar todo su patrimonio que, en un principio se dirigía fundamentalmente a la liturgia (templos, ornamentos, orfebrería, música...) y a la devoción privada (Misales, Libros de las Horas...). Todo se hacía para alabar a Dios y darle gloria. Como podéis imaginar hablamos sólo del patrimonio material. El otro, el inmaterial, es más profundo porque afecta al ser humano en su totalidad y es más compleja su explicación y su consiguiente exigencia de autenticidad para seguir a Cristo.

No quiero entrar hoy en la gran polémica que, como el río Guadiana, aparece y desaparece a conveniencia de determinados sectores sobre el patrimonio de la Iglesia, el origen de su propiedad, las inmatriculaciones, las denuncias y las mil discusiones que enriquecen nuestras relaciones. Hay mucho escrito sobre el tema desde un punto de vista legal, social e histórico. No es ahora el momento aunque se dan casos curiosos magnificando una denuncia de una ermita de un pequeño pueblo de Navarra o silenciando una reciente sentencia de la Audiencia de Castellón dando la razón al obispado de Tortosa en contra de una denuncia de un gran municipio. Podemos afirmar que las propiedades son de la comunidad cristiana que, a lo largo de los siglos, las ha creado y las ha conservado y ha dado grandes pasos para una costosa restauración aportando dinero y trabajo de muchas personas. Son bienes que, sin ninguna polémica, se ponen a disposición de toda la sociedad.

Mi pretensión con estas líneas era informar de una iniciativa que tomaron las diez diócesis con sede en Cataluña hace una década, la puesta en marcha de CATALONIA SACRA, que durante todo este tiempo ha realizado un sinfín de actividades a lo largo de todas las poblaciones y comarcas de Cataluña. Han utilizado los servicios de expertos para explicar y visitar los monumentos más característicos y han acercado a muchos interesados a contemplar todo el arte religioso.

El pasado cuatro de octubre se conmemoró con un solemne acto en el templo de San Pablo del Camp en Barcelona la década de esta benemérita institución. Un numeroso público agradeció con un prolongado aplauso la presentación de lo realizado en estos diez años por parte de responsables y técnicos de CATALONIA SACRA. Desde aquí, dejo constancia escrita de mi gratitud y os invito a leer la publicación que periódicamente aparece en los obispados y en las parroquias sobre esta cuestión de conservación y restauración del patrimonio.

Con mi afecto y bendición,

† Salvador Giménez Valls
Obispo de Lleida

Benvinguda al sacerdot guineà Norberto Sepahoco

El sacerdot guineà Norberto Blas Sepahoco Riquito s'ha incorporat recentment a la diòcesi de Lleida com a resultat d'un acord amb el bisbat de Malabo, segons el qual passarà una llarga temporada aquí, contribuint a compensar la falta de mossens i de noves vocacions sacerdotals. Sepahoco té 50 anys, va néixer a Boney Rebola (Guinea Equatorial), i inicialment donarà suport a Mn. Lucas Evung a les parròquies d'Artesa de Lleida, Puigverd, Castellidans, l'Albagés,

Aspa i el Cogul. També està previst que col·labori amb la Unitat Pastoral del Pilar-Santa Maria Magdalena amb Mn. Carles Sanmartín.

L'arribada de sacerdots d'altres països no és una novetat i, de fet, ja fa anys que es tenen convenis amb altres diòcesis perquè mossens d'aquests bisbats vinguin a reforçar l'activitat religiosa a Lleida. És el cas de Cali, a Colòmbia, que permet que cinc capellans d'allà estiguin fent la seva tasca aquí, com pas-

sa també amb la diòcesi romana de Iasi.

La diòcesi de Lleida compta actualment amb un sol seminarista, el jove Joshua Enrique Carrillo, una situació millor a la de fa tres anys, quan no n'hi havia cap. En una recent entrevista a l'emissora UA1 Lleida Ràdio, el bisbe Salvador va explicar que «tot i que estem intentant atreure gent jove a aquesta vida, ens està costant», i va explicar que incorporar sacerdots vinguts de fora és un recurs que ajuda a poder mantenir l'ac-

tivitat a totes les parròquies.

Per una altra part, Cope Lleida ha reprès aquest passat mes d'octubre l'emissió setmanal de la glosa del bisbe Salvador. L'horari d'emissió és tots els divendres a les 13.30 hores al 97.4 de la FM. «La veu del bisbe» es va estrenar aquesta temporada amb el comentari titulat «Amb la vida i davant la mort», que coincidia amb la proximitat de la festa de Tots Sants i de la commemoració dels Fidels Difunts.

Les misses de Sant Llorenç, al local parroquial

El local parroquial de Sant Llorenç, que ocupa l'edifici adjunt a l'església, acull les misses de la parròquia des del 2 de novembre i mentre durin les obres de restauració del temple romànic-gòtic. Per adequar l'espai del local parroquial a les necessitats del culte s'han hagut de fer treballs de fusteria, pintura, la instal·lació de l'altar i del mobiliari, i s'ha traslladat el Sant Crist. Les obres a l'església, que duraran uns cinc mesos, són per sanejar les voltes i les pedres de les parets que estan en mal estat i per aïllar de les humitats el retaule de Santa Úrsula. Tiren endavant gràcies a una subvenció de 975.000 euros de la Fundació "La Caixa", dins el pro-

grama «Tems de Gòtic», en conveni amb el Departament de Cultura de la Generalitat.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

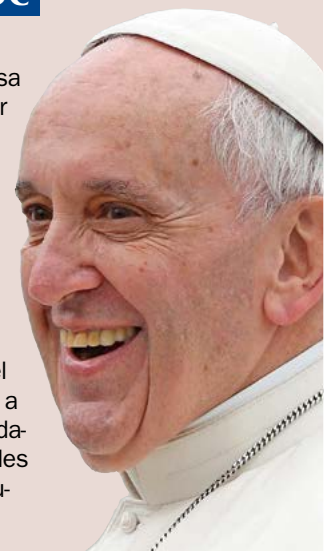
@Pontifex_es: «La fe de Maria és una fe profètica. Amb la seva vida, Maria és profecia de l'obra de Déu en la història, del seu obrar

misericordiós que dona la volta a la lògica del món elevant els humils i derrocant els superbs (Lc 1,52)» (31 de maig).

@Pontifex_es: «Avui elevem a tu els nostres cors, Reina de la Pau: intercedeix per nosaltres davant el teu Fill, reconcilia els cors plens de violència i de venjança, que regni la teva pau duradora sobre tota la terra» (31 de maig).

@Pontifex_es: «Els ancians, a causa de la seva feblesa, poden ensenyar els qui viuen altres edats de la vida que tots necessitem abandonar-nos al Senyor, invocar la seva ajuda. Perquè Déu és sempre la nostra esperança i el nostre suport» (1 de juny).

@Pontifex_es: «En tot procés educatiu hem de posar sempre en el centre a les persones i dirigir-nos a l'essencial. Tota la resta és secundari, però no deixem mai de costat les nostres arrels i l'esperança del futur» (1 de juny).

Mobilització per les persones sense llar

Una *flash mob* davant de la Paeria de Lleida va servir, aquest passat 27 d'octubre, per posar de manifest la reclamació del dret a l'habitatge per a tothom i per denunciar la situació crítica de molta gent sense sostre. La concentració va reclamar a les administracions polítiques públiques que atenguin la persona des de la seva globalitat: salut, habitatge, alimentació, treball, i també va servir per posar de manifest la

necessitat d'una protecció social plena i inclusiva. A Lleida hi ha més d'un centenar de persones sense sostre, una xifra que es preveu que augmenti en l'entorn de crisi actual.

Arrels Sant Ignasi, Càritas Diocesana de Lleida, la Fundació Jericó, la Fundació Entre Tots i per al Bé de Tothom (Llars del Seminari), i Sant Joan de Déu Terres de Lleida van commemorar així el dia de les Persones Sense Llar, donant ressò a un model de prevenció i

afrontament del sensellarisme basat en el dret a l'habitatge i en el dret a tenir una comunitat (família, xarxa social propera) on desenvolupar-se com a persona i sortir de l'aïllament social que sovint viuen les persones en situació de sense llar. Aquest any la Campanya de les Persones Sense Llar ha fet 30 anys amb el lema «Fora de cobertura», que ens convida, tant de forma individual com col·lectiva, a ser una societat acollidora que generi comunitat i vincles afectius on sostenir-nos, a banda de les polítiques públiques que impulsin una protecció social plena, inclusiva i on la persona sigui el centre.

Unes 200 persones es van reunir a la Plaça Paeria per reivindicar que no volem ningú dormint al carrer o sense casa, tot realitzant una *performance* que va visibilitzar la situació que viu una persona que es troba al marge dels drets, desvinculada i desprotegida de la societat. A la vegada, aquesta acció també va ser una forma de denúncia per la manca de coordinació del sensellarisme a la ciutat de Lleida.

Escape room per conscienciar sobre la migració

Joves de diferents parròquies de Lleida van participar, el passat 29 d'octubre, en una *escape room* organitzada per la Delegació Pastoral de Joventut i Càritas Diocesana de Lleida que tenia per objectiu la conscienciació sobre el fet migratori i les dificultats del viatge de les persones que arriben aquí fugint d'entorns de guerra o de pobresa. L'activitat, amb el títol «Corredor de vida o mort», és el segon cop que s'organitza dirigida a joves d'entre 16 i 20 anys. Els participants havien de superar un seguit de reptes a partir d'un joc de pistes.

D'altra banda, els nens i nenes que es preparen per a la Primera Comunió i els joves que faran la Confirmació a la Parròquia Nostra Senyora del Carme van participar el mateix dia en una romeria a Montserrat, acompanyats per Mn. Jaume Pons i per les seves catequistes i monitors i monitores d'esplai.

REFLEXIONS

La humilitat ontològica

La vulnerabilitat és la condició d'obertura a la realitat, de l'estimació i l'aferrament a les coses i, principalment, a les persones. És la possibilitat de sentir el dolor de l'absència, l'afany de realitzar possibilitats que, en la mesura en què acaben en exclusió, fracàs o pèrdua, fereixen. És immoral evitar la vulnerabilitat a qualsevol preu, com també ho és el deseiement, la propensió a relliscar sobre la realitat, a amargar-se darrere una cuirassa defensiva que elimina la sensibilitat.

Experimentar les ferides i sentir-les vivament no comporta, necessàriament, ser vençut per elles. Com en l'atzar, que també amb freqüència fereix, la vida les incorpora i es fa una amb elles, incloent-les en la seva textura. Poden constituir un ingredient important de la seva riquesa, a darrera hora, de les seves possibilitats.

L'ésser humà és vulnerable i ho sap, pot comptar les seves ferides i, per això, narrar-les, posseir-les; no pot perdre-les. Però com sempre es narra des del futur, encara que el contingut d'allò narrat sigui pretèrit, en ell es pot trobar la força per a superar les ferides i continuar, amb elles, el projecte en què consisteix.

(...)

La vulnerabilitat s'expressa de múltiples modes. Des del dolor físic fins a la crisi de fe, passant per la incomprensió i el desamor. La fragilitat de l'ésser humà adquireix distintes epifanies. Negar-se a reconèixer aquestes manifestacions només pot obeir a un exercici d'obcecació i de ceguesa.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

Fragment de «La filosofia com a cura de l'ànima i cura del món».
Discurs d'ingrés en la Reial Acadèmia de Doctors (2014)

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

21. □ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Ap 14,1-3.4b-5 / SI 23 / Lc 21,1-4]. Presentació de santa Maria, vg., al temple; sant Gelasi I, papa (africà, 492-496); sants Honori, Eutiqui i Esteve, mrs.

22. ■ Dimarts [Ap 14,14-19 / SI 95 / Lc 21,5-11]. Santa Cecília (o Cília), vg. i mr. romana (s. III), patrona de la música (cantaires, músics i instrumen-

talistes); sants Filemó i Àpia, esposos, deixebles de Pau.

23. ■ Dimecres [Ap 15,1-4 / SI 97 / Lc 21,12-19]. Sant Climent I, papa (romà, 88-97) i mr.; sant Columbà (†615), abat a França i Itàlia, d'origen irlandès; santa Lucrècia, vg. i mr.; beat Miquel Agustí Pro, prev. jesuïta i mr.

24. ■ Dijous [Ap 18,1-2.21-23;19,1-3.9a / SI 99 / Lc 21,20-28]. Sant An-

dreu Dung-Lac, prev., i companys màrtirs a Tonquín (Vietnam, s. XVIII-XIX); sant Crisògon, mr. (s. III); santa Fermina, vg. i mr.

25. ■ Divendres [Ap 20,1-4.11-21,2 / SI 83 / Lc 21,29-33]. Santa Caterina d'Alexandria, vg. i mr., titular del Monestir del Sinaí (s. IX), patrona dels filòsofs; sant Erasme, Erm o Elm, mr.; sant Gonçal, bisbe.

26. ■ Dissabte [Ap 22,1-7 / SI 94 / Lc 21,34-36]. Sant Silvestre (†1267), abat, fund. de la branca benedictina; sant Leonard de Porto Maurizio, prev. franciscà; sant Joan Berchmans, rel.

27. ■ Diumenge vinent, I d'Advent (lit. hores: 1a setm.) [Is 2,1-5 / SI 121 / Rm 13,11-14 / Mt 24,37-44]. Beat Ramon Llull, mr., terciari franciscà, de Mallorca (1232-1316).

Jesucrist, Rei de tot el món (C)

COMENTARI

«Déu ha reconciliat tot l'univers per la sang de la creu de Jesucrist»

La creu és la gran paradoxa de la nostra fe: com pot ser que un condemnat a mort, un fracassat (aparentment) sigui el Salvador del món? Però aquesta és la nostra fe. Veiem a l'evangeli com els sacerdots i els soldats es burlaven de Jesús: *Si ets el rei dels jueus, salva't tu mateix*. Tanmateix el rètol era clar: *«El rei dels jueus»*. I és que realment Jesús és el rei no solament dels jueus sinó de tot el món. El que passa és que el seu regne no és d'aquest món, no actua d'acord amb els nostres valors. Perquè era realment el rei del món no va baixar de la creu perquè és allí on es realitzava l'obra de la nostra salvació. I ja comença a exercir la seva reialesa amb el lladre que li demana: *Jesús, recordeu-vos de mi, quan arribeu al vostre Regne*. Ha endevinat que el Regne de Jesús no té res a veure amb els poders terrenals, amb els poders de Pilat o de l'emperador romà. I perquè és Rei Jesús li pot prometre: *Avui seràs amb mi al paradís; avui seràs amb mi al meu Regne*. Jesús es mostra segur de l'entrada en el Regne de Déu després de la mort i del poder d'acceptar en aquest Regne els qui creuen en ell. Com una imatge llunyana de Crist Rei tenim l'elecció de David com a rei d'Israel: *El rei David va fer amb ells [els ancians d'Israel] un pacte davant el Senyor i l'ungiren rei d'Israel*. Evidentment Jesús és el rei d'Israel i de tot el món però no a semblança del regne temporal de David. Sant Pau a la segona lectura mostra la profunditat del poder de Jesús: *Ell és imatge del Déu invisible. Déu ha creat totes les coses per ell tant les del cel com les de la terra, tant les visibles com les invisibles, trons, sobirans, governs i potestats. A nosaltres el Pare ens ha alliberat per entrar en el Regne del seu Fill estimat, ell que és el cap del cos que és l'Església. Déu ha posat la pau en tot el que hi ha tant a la terra com al cel per la sang de la creu de Jesucrist*. El crucificat és el Rei de cel i terra que porta la pau a tot el món i el seu Regne és el regne de l'amor, de la justícia i de la llibertat.

▶ Lectura del segon llibre de Samuel (2Sa 5,1-3)

En aquells dies, les tribus d'Israel anaren a trobar David a Hebron i li digueren: «Som família teva, som os del teu os i carn de la teva carn. Ja abans, mentre Saül era el nostre rei, tu conduïes les tropes d'Israel quan anaven a la guerra i quan en tornaven, i el Senyor et digué: «Tu pasturaràs Israel, el meu poble, seràs el seu sobirà». Així, quan els ancians d'Israel anaren a trobar el rei a Hebron, el rei David va fer amb ells un pacte davant el Senyor i l'ungiren rei d'Israel.

▶ Salm responsorial (121)

R. *Quina alegria quan em van dir: «Anem a la casa del Senyor.»*

Quina alegria quan em van dir: / «Anem a la casa del Senyor.» / Ja han arribat els nostres peus / al teu llindar, Jerusalem. R.

És allà que puguen les tribus, / les tribus del Senyor. / A complir l'aliança d'Israel, / a lloar el nom del Senyor. / Allí hi ha els tribunals de justícia. / Els tribunals del palau de David. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses (Col 1,12-20)

Germans, doneu gràcies al Pare, que us ha fet dignes de tenir part en l'heretat del poble sant, en el regne de la llum. Ell ens alliberà del poder de les tenebres i ens traspasà al regne del seu Fill estimat, en qui tenim el nostre rescat, el perdó dels nostres pecats. Ell és imatge del Déu invisible, engendrat abans de tota la creació, ja que Déu ha creat totes les coses per ell, tant les del cel com les de la terra, tant les visibles com les invisibles, trons, sobirans, governs i potestats. Déu ha creat tot l'univers per ell i l'ha destinat a ell. Ell existeix abans que tot, i tot es manté unit gràcies a ell. Ell és també el cap del cos, que és l'Església. Ell n'és l'origen, és la primícia dels qui retornen d'entre els morts, perquè ell ha de ser en tot el primer. Déu volgué que residís en ell la plenitud de tot el que existeix; per ell Déu volgué reconciliar-se tot l'univers, posant la pau en tot el que hi ha tant a la terra com al cel, per la sang de la creu de Jesucrist.

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Lluç (Lc 23,35-43)

En aquell temps, les autoritats es reien de Jesús clavat en creu i deien: «Ell, que en salvava d'altres, que se salvi ell mateix, si és el Messies de Déu, l'Elegit.» Els soldats també se'n burlaven: tot oferint-li vinagre, li deien: «Si ets el rei dels jueus, salva't tu mateix.» Sobre d'ell hi havia un rètol que deia: «El rei dels jueus.» Un dels criminals penjats a la creu també li deia insultant-lo: «No ets el Messies? Salva't a tu mateix i a nosaltres.» Però l'altre, renyant-lo, li respongué: «Tu, que estàs sofrint la mateixa pena, tampoc no tens temor de Déu? I nosaltres ens ho mereixiem, perquè estem sofrint el càstig que ens correspon pel que hem fet, però aquest no ha fet res de mal.» I deia: «Jesús, recordeu-vos de mi, quan arribeu al vostre Regne.» Jesús li respongué: «T'ho dic amb tota veritat: Avui seràs amb mi al paradís.»

▶ Lectura del segundo libro de Samuel (2Sam 5,1-3)

En aquellos días, todas las tribus de Israel se presentaron ante David en Hebrón y le dijeron: «Hueso tuyo y carne tuya somos. Desde hace tiempo, cuando Saül reinaba sobre nosotros, eras tú el que dirigía las salidas y entradas de Israel. Por su parte, el Señor te ha dicho: «Tú pastorearás a mi pueblo Israel, tú serás el jefe de Israel». Los ancianos de Israel vinieron a ver al rey en Hebrón. El rey hizo una alianza con ellos en Hebrón, en presencia del Señor, y ellos le ungieron como rey de Israel.

▶ Salmo responsorial (121)

R. *Vamos alegres a la casa del Señor.*

¡Qué alegría cuando me dijeron: / «Vamos a la casa del Señor!» / Ya están pisando nuestros pies / tus umbrales, Jerusalén. R.

Allá suben las tribus, / las tribus del Señor, / según la costumbre de Israel, / a celebrar el nombre del Señor; / en ella están los tribunales de justicia, / en el palacio de David. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Colosenses (Col 1,12-20)

Hermanos:

Demos gracias a Dios Padre, que os ha hecho capaces de compartir la herencia del pueblo santo en la luz. Él nos ha sacado del dominio de las tinieblas, y nos ha trasladado al reino del Hijo de su amor, por cuya sangre hemos recibido la redención, el perdón de los pecados. Él es imagen del Dios invisible, primogénito de toda criatura; porque en él fueron creadas todas las cosas: celestes y terrestres, visibles e invisibles. Tronos y Dominaciones, Principados y Potestades; todo fue creado por él y para él. Él es anterior a todo, y todo se mantiene en él. Él es también la cabeza del cuerpo: de la Iglesia. Él es el principio, el primogénito de entre los muertos, y así es el primero en todo. Porque en él quiso Dios que residiera toda la plenitud. Y por él y para él quiso reconciliar todas las cosas, las del cielo y las de la tierra, haciendo la paz por la sangre de su cruz.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 23,35-43)

En aquel tiempo, los magistrados hacían muecas a Jesús diciendo: «A otros ha salvado; que se salve a sí mismo, si él es el Mesías de Dios, el Elegido». Se burlaban de él también los soldados, que se acercaban y le ofrecían vinagre, diciendo: «Si eres tú el rey de los judíos, sálvate a ti mismo». Había también por encima de él un letrero: «Este es el rey de los judíos». Uno de los malhechores crucificados lo insultaba diciendo: «¿No eres tú el Mesías? Sálvate a ti mismo y a nosotros». Pero el otro, respondiéndole e increpándolo, le decía: «¿Ni siquiera temas tú a Dios, estando en la misma condena? Nosotros, en verdad, lo estamos justamente, porque recibimos el justo pago de lo que hicimos; en cambio, este no ha hecho nada malo». Y decía: «Jesús, acuérdate de mí cuando llegues a tu reino». Jesús le dijo: «En verdad te digo: hoy estarás conmigo en el paraíso.»